

Arrest

nr. 218 513 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2018 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 5 juni 2005 een aanvraag in voor een visum kort verblijf om zijn zoon te bezoeken die in België woont. Dit visum wordt toegekend en op 25 augustus 2005 komt verzoeker België binnen. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 23 oktober 2005.

Op 13 juni 2008 komt verzoeker opnieuw België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 11 september 2008.

Op 16 mei 2009 komt verzoeker opnieuw België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 11 juni 2009.

Op 25 september 2010 komt verzoeker opnieuw België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 24 december 2010.

Op 9 april 2011 komt verzoeker opnieuw België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 22 april 2011.

Op 18 maart 2012 komt verzoeker opnieuw België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 17 juli 2012.

Op 16 september 2013 komt verzoeker België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 14 december 2013.

Op 24 april 2015 komt verzoeker België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 22 juni 2015.

Op 29 juli 2016 komt verzoeker België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 2 oktober 2016.

Op 3 juli 2017 komt verzoeker België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 30 september 2017.

Op 9 februari 2018 komt verzoeker België binnen in het bezit van een visum kort verblijf. Zijn verblijf wordt toegestaan tot 9 mei 2018.

In mei 2018 vraagt verzoeker verlenging van de duur van zijn visum om medische redenen.

Op 25 juni 2018 wordt dit verzoek ingewilligd en verzoekers verblijf wordt toegestaan tot 9 augustus 2018. Op 9 augustus 2018 vertrekt verzoeker naar Iran.

Op 24 september 2018 dient verzoeker bij de Belgische Ambassade te Teheran opnieuw een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

In september 2018 blijkt dat nog een visumaanvraag lang verblijf van verzoeker open staat, ingediend op 21 december 2017.

Op 17 oktober 2018 wordt de aanvraag voor een humanitair visum (lang verblijf) geweigerd.

Op 2 december 2018 wordt de aanvraag voor een visum kort verblijf van 24 september 2018 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond Betrokkene heeft in het verleden een visum aangevraagd voor een lang verblijf, dit werd geweigerd. Betrokkene heeft in het verleden visa bekomen maar heeft hiervan misbruik gemaakt en is langer gebleven dan de toegestane duur van het visum. Bijgevolg is het reisdoel onvoldoende aangetoond.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

Volgens artikel 39/56, alinea 1 van de wet, kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

In casu betref de aanvraag voor een visum voor kort verblijf een verblijf op het Schengengrondgebied van 02.11.2018 tot en met 15.02.2019.

Verweerster herinnert er aan dat het belang van verzoeker tijdens de hele procedure aanwezig moet zijn. Het is waarschijnlijk dat Uw Raad pas na het verstrijken van dit termijn deze zaak zult oordelen.

Na het verstrijken van deze termijn betwijfelt verweerster het huidige belang van verzoeker in zijn beroep.

Verweerster herinnert er bovendien aan dat het belang bij de nietigverklaring van een administratieve handeling niet louter symbolisch is 1.

Het beroep is onontvankelijk.”

Ter zitting repliceert de advocaat van verzoeker dat het *in casu* gaat om een visum korte termijn om familie te bezoeken, zodat er steeds een actuele karakter is van het belang.

De Raad volgt verzoeker in zijn stelling dat hij een belang heeft bij de vernietiging van de visumweigering kort verblijf, verzoeker kan immers op een ander ogenblik op familiebezoek komen.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van artikel 8 EVRM, artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijke bestuur Door foutief te stellen dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zouden zijn aangetoond

1.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het zorgvuldigheid beginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624)

2.

De bestreden beslissing stelt dat het doel en de omstandigheden onvoldoende zouden zijn aangetoond.

Dit wordt op summiere wijze gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft in het verleden een visum aangevraagd voor lang verblijf, dit werd geweigerd.

Betrokkene heeft in het verleden visa bekomen, maar heeft hiervan misbruik gemaakt en is langer gebleven dan de toegestane duur van het visum.

Bijgevolg is het reisdoel onvoldoende aangetoond.”

Aldus wordt enerzijds verwezen naar het feit dat verzoeker een visum lang verblijf heeft aangevraagd, dewelke werd geweigerd, en anderzijds wordt verwezen naar het feit dat verzoeker misbruik zou hebben gemaakt van een eerder bekomen visum.

Dergelijke motivering is niet aanvaardbaar.

a. Het feit dat verzoeker een visum heeft aangevraagd voor lang verblijf, dat werd geweigerd.

Het doel van de reis betreft het bezoeken van zijn familie.

Verzoeker wijst er op dat hij reeds sinds jaar en dag zijn familie bezoekt, en hiervoor steeds een visum heeft bekomen. Verzoeker heeft zich steeds correct aan de duur van het visum gehouden en is steeds binnen de vooropgestelde termijn terug gereisd.

Thans is de situatie niet anders. Verzoeker wenst opnieuw zijn familie te bezoeken, zoals hij al altijd doet.

Niettegenstaande de visumaanvraag in het verleden steeds zonder enig probleem werd goedgekeurd, en niettegenstaande de omstandigheden niet gewijzigd zijn, wordt de aanvraag thans afgewezen, louter omwille van het feit dat verzoeker een visum voor lang verblijf heeft aangevraagd.

België betreft een rechtsstaat. Het is toegelaten de door de wet voorziene procedures te voeren. Artikel 9 Vw. geeft de vreemdeling de mogelijkheid om een visum lang verblijf aan te vragen:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Verzoeker heeft het recht een aanvraag in te dienen, zonder dat hier negatieve gevolgen kunnen aan worden gekoppeld.

Overeenkomstig dit artikel mag de vreemdeling bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland een aanvraag tot lang verblijf indienen.

Verzoeker reist reeds lange tijd heen en weer naar België met visum kort verblijf. Hij voldoet aan alle voorwaarden en dit visum is hem steeds zonder problemen afgeleverd.

Verzoeker vroeg een visum lang verblijf, gezien dit het vele reizen gemakkelijker zou maken. Verzoeker had het recht dit aan te vragen. Indien deze zou goedgekeurd worden, kon verzoeker langer in België blijven, indien deze zou afgewezen worden, zou verzoeker blijven heen en weer reizen met het visum kort verblijf.

De aanvraag tot visum lang verblijf werd afgewezen. Verzoeker heeft zich daarbij neergelegd, en zal dan ook gewoon verder gebruik maken van het visum kort verblijf om zijn familie te bezoeken.

Echter, het enkele feit dat verzoeker op volstrekte wijze een aanvraag indient voor lang verblijf en deze werd geweigerd, heeft plots tot gevolg dat ook het visum kort verblijf – dat voorheen steeds werd toegekend – plots wordt geweigerd.

Verzoeker heeft het recht om een dergelijke aanvraag in te dienen, en aan het enkele feit dat verzoeker deze aanvraag heeft ingediend, kunnen geen negatieve gevolgen worden verbonden. Verzoeker kan niet gestraft worden door het enkele feit dat hij conform de door artikel 9 Vw. aan hem geboden mogelijkheden een aanvraag heeft ingediend tot lang verblijf.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig, daar waar ze het visum kort verblijf weigert om de enkele reden dat verzoeker eens heeft gevraagd om toegelaten te worden tot een lang verblijf.

b. Het feit dat verzoeker misbruik zou gemaakt hebben van een vorig visum

Deze motivering is pertinent fout.

Verzoeker kan met de beste wil van de wereld niet zien waar hij ooit misbruik zou gemaakt hebben van een visum.

Wel integendeel heeft verzoeker de regels steeds 100 % correct opgevolgd.

Verzoeker heeft zijn familie steeds bezocht onder dekking van het visum kort verblijf. Bij aankomst legde verzoeker steeds een aankomstverklaring af. Verzoeker is steeds bij zijn familie gebleven. Verzoeker is steeds binnen de hem toegelaten termijn het land terug verlaten.

Dat verzoeker misbruik zou gemaakt hebben van een vorig visum is dan ook pertinent onwaar.

Voor zoveel als nodig legt verzoeker de pagina's uit zijn paspoort voor waaruit al zijn visa en zijn binnenkomsten en vertrekken uit België blijken.

Van alle keren dat verzoeker naar België is gekomen, is hij welgeteld één enkele keer langer gebleven dan de voorop gestelde termijn.

Immers was verzoeker ziek, en niet bij machte om meteen te reizen.

Doch zelfs toen wilde verzoeker zoals steeds volledig correct handelen, en toen verzoeker merkte dat hij niet tijdig zou kunnen vertrekken gelet op zijn ziekte, werd meteen de Dienst Vreemdelingenzaken daarover geïnformeerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft toen de toelating tot verblijf verlengd met drie maanden, tot 09.08.2018.

Verzoeker heeft zich hieraan gehouden, en is inderdaad op 09.08.2018 teruggereisd naar Iran.

De bewering dat verzoeker misbruik zou hebben gemaakt van zijn visum is pertinent onwaar, wel integendeel blijkt uit de feiten net het omgekeerde, namelijk dat verzoeker steeds volledig correct wenst te handelen.

De beslissing is gestoeld op motieven die noch in rechte, noch in feite aanvaardbaar zijn. De beslissing werd onzorgvuldig genomen.

De motivering schendt dan ook voormelde bepalingen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“ EERSTE MIDDEL, genomen uit de schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980;

- De materiële motiveringsplicht;

- Artikel 8 van het EVRM;
- Het rechtszekerheidsbeginsel;
- De zorgvuldigheidsplicht;
- Het redelijkheidsbeginsel.

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.⁴

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁵

Verzoeker voert een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De Raad van State heeft beoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat een middel kan gronden. Dit middelonderdeel moet bijgevolg als onontvankelijk aanzien worden.

Bovendien voert verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel aan, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting aan, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Tevens leidt verweerster uit het verzoekschrift van verzoeker af dat hij van mening is dat er sprake zou zijn van een kennelijke onredelijkheid in de beoordeling van de neergelegde stukken zonder toelichting.

Tenslotte onthoudt hij zich er nog van de opgeworpen schending van het rechtszekerheidsbeginsel te illustreren.

Ondergeschikt merkt verweerster nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

Verzoeker voert de schending van de motiveringsplicht aan daar de bestreden beslissing gestoeld zou zijn op motieven die noch in rechte, noch in feite aanvaardbaar zouden zijn. Bijgevolg zou de bestreden beslissing onzorgvuldig genomen zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van het eerste en enig middel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁶

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt ten einde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.⁷

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissingen worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 32 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 gemotiveerd waarom verzoeker met het oog op de in het dossier voorkomende elementen onder de bepalingen van het voormelde artikel valt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker kent bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”⁸

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁹. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 32 van de Verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

Dit artikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...) ». (noot: eigen onderlijning)

Verweerster ging inderdaad over tot een weigering van het voorgenomen visum om de volgende redenen:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

Betrokkene heeft in het verleden een visum aangevraagd voor een lang verblijf, dit werd geweigerd.

Betrokkene heeft in het verleden visa bekomen, maar heeft hiervan misbruik gemaakt en is langer gebleven dan de toegestane duur van het visum.”

Terecht heeft verweerster dan ook opgemerkt dat er niet voldoende garanties zijn voor terugkeer en dat er derhalve geen visum voor kort verblijf moet afgeleverd worden ten aanzien van verzoeker.

Het komt gepast voor om te herinneren aan het feit dat verweerster een ruime beoordelingsvrijheid heeft ten aanzien van de aanvragen voor een visum voor kort verblijf die haar worden voorgelegd¹⁰ en dat het niet aan Uw Raad toekomt om zich op dit vlak in de plaatst te stellen van de beoordeling van verwerende partij.

5. Verweerster herinnert eraan dat wanneer verzoeker een vermeende schending van artikel 8 EVRM opwerpt, dient hij in de eerste plaats op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdend met de omstandigheden, het bestaan van een daadwerkelijk privé-en gezinsleven dat hij inroept ook aan te tonen, samen met de wijze waarop de bestreden beslissing hier een afbreuk aan zou doen.¹¹

In casu heeft verzoeker geen daadwerkelijk privé-en gezinsleven daar hij in Iran woont en verblijft en zich niet op het Belgisch grondgebied bevindt.

Ten overvloede wijst verweerster erop dat zijn kinderen meerderjarig zijn. Niks verhindert zijn kinderen om hem te gaan bezoeken in Iran.

Zelfs al is het waar dat artikel 8 van het EVRM het recht op privé- en gezinsleven waarborgt, zijn inmengingen door de Staten, binnen de beperkingen van § 2, toegestaan, waarvan de wet van 15.12.1980 gebruik maakt. Voorts herinnert verweerster eraan dat artikel 8 EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat¹² en wordt verwezen naar het EHRM dat er meermaals aan herinnerd heeft dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹³

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Verzoeker overtuigt niet dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat artikel 8 EVRM geschonden werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er kan mitsdien geen schending weerhouden worden van artikel 8 EVRM.

6. Het beroep is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Verzoeker heeft in het verleden een visum aangevraagd voor een lang verblijf, dit werd geweigerd en verzoeker heeft in het verleden visa verkregen maar heeft hiervan misbruik gemaakt en is langer gebleven dan de toegestane duur van het visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat het hem niet ten kwade kan worden geduïd dat hij een visum lang verblijf heeft aangevraagd, hij bezoekt immers sinds jaar en dag zijn familie en kreeg hiervoor steeds een visum, hij heeft zich telkens aan de duur gehouden en is binnen de vooropgestelde termijn teruggekeerd. Hij vroeg een visum lang verblijf omdat dit het vele reizen gemakkelijker zou maken, hij kon dan langer in België verblijven. Verzoeker heeft zich erbij neergelegd dat het visum lang verblijf werd geweigerd, maar dit heeft nu plots als gevolg dat ook het visum kort verblijf wordt geweigerd, terwijl dit hem vroeger steeds werd toegestaan. Vervolgens stelt verzoeker dat de motivering dat hij misbruik zou gemaakt hebben van een vorig visum pertinent fout is. Verzoeker wijst erop dat hij steeds de regels gevolgd heeft en dat hij steeds binnen de hem toegelaten termijn België heeft verlaten. Verzoeker is één keer langer gebleven omwille van gezondheidsredenen maar heeft toen de Dienst Vreemdelingenzaken gecontacteerd, die de toelating tot verblijf verlengd heeft tot 9 augustus 2018. Verzoeker is toen op 9 augustus 2018 effectief teruggekeerd naar Iran.

3.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 32 van de Visumcode. Dit artikel luidt als volgt:

“Art. 32 Weigering van een visum

1 Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) 1 [in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;] 1
v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
of
b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.
2 (...)
3(...)
4 (...)
5 (...).”

Artikel 32 van de Visumcode vermeldt de weigeringsgronden voor een visum kort verblijf. Dit zijn geen cumulatieve weigeringsgronden, de vaststelling volstaat dat aan één van deze weigeringsgronden is voldaan. De bestreden beslissing vermeldt één weigeringsgrond, met name dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

De verwerende partij steunt voor deze ene weigeringsgrond op twee elementen, namelijk dat verzoeker in het verleden een visum heeft aangevraagd voor een lang verblijf wat werd geweigerd en dat verzoeker in het verleden misbruik heeft gemaakt van verkregen visa en langer is gebleven dan de toegestane duur van het visum.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat het tweede onderdeel van het motief feitelijk onjuist is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker ooit de termijn van een verkregen visum heeft overschreden. In dit verband wordt verwezen naar de feitenuiteenzetting in dit arrest onder punt 1., waaruit blijkt dat verzoeker van 2005 tot 2017 telkens België binnenkwam met een visum kort verblijf en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het grondgebied telkens verliet voor het verstrijken van zijn visum. Op 9 februari 2018 kwam verzoeker dan een laatste maal België binnen in het bezit van een visum kort verblijf, zijn verblijf werd volgens de aankomstverklaring toegestaan tot 9 mei 2018, in mei 2018 vroeg verzoeker verlenging van de duur van zijn visum om medische redenen en op 25 juni 2018 werd dit verzoek ingewilligd waarna verzoekers verblijf werd toegestaan tot 9 augustus 2018 (dit werd als dusdanig ook vermeld op dezelfde aankomstverklaring). Uit de stukken van het administratief dossier (woonstcontrole door de lokale politie op 13 september 2018) blijkt dat verzoeker op 9 augustus 2018 terug is vertrokken naar Iran. Hieruit blijkt dus niet dat verzoeker zonder toestemming langer in het Rijk is gebleven. De verwerende partij verduidelijkt in de bestreden beslissing niet wanneer dit verblijf langer de toegestane duur zou hebben plaatsgevonden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat mogelijk wel deze periode bedoeld wordt, want een e-mail van de Belgische ambassade van Teheran naar de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 oktober 2018 vermeldt het volgende:

“- zijn vorig visum was een 1 jaar visum, maar de stempels in zijn paspoort tonen een overstay aan:
03/07/17 – 09/09/17 = ok
09/02/2018 – 22/04/18 = ok
27/04/2018 – 09/08/18: de 2 laatste in/uit stempels geven duidelijk een overstay aan = opnieuw een indicatie dat aanvrager in B wenst te verblijven”

De verwerende partij gaat er dus volledig aan voorbij dat zij zelf toestemming had gegeven dat verzoeker in België zou blijven tot 9 augustus 2018.

Dit onderdeel van de motieven steunt bijgevolg op een verkeerde feitenvinding en kan het enig motief, met name dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, niet schragen.

Het enig motief van de bestreden beslissing steunt ook nog op een ander onderdeel, namelijk dat verzoeker in het verleden een visum heeft aangevraagd voor een lang verblijf en dat dit geweigerd werd. De verwerende partij geeft hierbij geen enkele uitleg. In de nota vult de verwerende partij aan dat zij *“terecht (...) dan ook (heeft) opgemerkt dat er niet voldoende garanties zijn voor terugkeer”*. Deze motivering is echter niet terug te vinden in de bestreden beslissing en betreft bijgevolg een motivering *a posteriori*. Er wordt niet betwist dat de verwerende partij een ruime appreciatiebevoegdheid heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, maar het louter poneren dat verzoeker *“in het verleden een visum (heeft) aangevraagd voor een lang verblijf, dit werd geweigerd”* zonder hieraan enige conclusie te verbinden, volstaat niet. Zoals reeds gesteld doet een motivering *a posteriori* in de nota hieraan geen afbreuk.

Verzoeker toont aan dat het motief van de bestreden beslissing gebrekkig is en steunt op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Dit onderdeel van het enig middel is gegrond. De overige onderdelen van het enig middel hebben geen verder onderzoek nodig.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2018 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET